

D ů v o d y:

Ustanovení § 5 odstavec poslední c. ř. s. možno vykládati jen v tom smyslu, že exekuční titul pozbývá po uplynutí 14denní lhůty platnosti jen tenkrát, když oprávněná strana v této lhůtě za exekuci nežádala, ač tak učiniti mohla. Tato lhůta nemůže dříve počítati a za exekuci nelze dříve žádati, dokud exekuční titul nenabyl účinnosti. Této však nabývá teprve doručením (§§ 416 a 426 c. ř. s.). Poněvadž usnesení rekursního soudu, jímž rekurs vypovídaných proti povolení výpovědi byl zamítnut, tvoří součást exekučního titulu, takže teprve jeho vydáním a doručením exekuční titul nabývá účinnosti, možná lhůtu § 575 c. ř. s. počítati teprve od jeho doručení oběma stranám, též vypovídacímu, poněvadž ustanovení § 575 poslední odstavec c. ř. s. zní v neprospěch jeho a proti němu. Poněvadž ze spisů vychází na jevo, že usnesení rekursního soudu ze dne 13. května 1922 bylo doručeno jen zástupci vypovídaných, nikoli též vypovídacímu, ač se tak státi mělo, nepočala lhůta § 575 odstavec třetí c. ř. s. proti tomuto dosud běžeti a exekuční žádost dne 13. června 1922 podaná, jest tudíž podána včas.

Čís. 1989.

Zákon o ochraně nájemců ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n.
I zvýšené nájemné může býti vymáháno žalobou. Je-li spornou otázka, zda jest zvýšení nájemného podle zákona o ochraně nájemníků přípustno, dlužno spor přerušiti a vyčkati rozhodnutí soudce nesporného.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R I 1249/22.)

Žalobce domáhal se na nájemníku žalobou zvýšku nájemného, jež mu vyměřil dle § 9 čís. 2 zák. a odůvodňoval spor bez předchozího svolení soudu tím, že vzhledem k ustanovení § 8 (5) zák. není pro zvýšení nájemného dle §§ 9 a 10 zák. třeba ani zvláštních důvodů ani svolení soudu. Žalovaný vznesl námitku nepřipustnosti pořadu práva, jíž soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, ježto podle § 21 (1) rozhoduje soud o zvýšení nájemného z důvodů §§ 8—13 v řízení nesporném. Rekursní soud zrušil toto usnesení, přerušil řízení a nařídil prvnímu soudu, by si vyžádal usnesení nesporného soudce o tom, zda a pokud lze nájemné zvýšiti. D ů v o d y: Zákon o ochraně nájemců neobmezuje nikterak vymáhání nájemného. Ohledně nájemného, zvýšeného v mezích §§ 8 a 9 zák., ustanovuje § 8 (5) zák., že k takovému zvýšení není potřebí ani zvláštních důvodů ani svolení soudu. V souvislosti s §em 25 zákona vyplývá, že nájemné, zvýšené dle §§ 8 a 9 zák. lze vymáhati i sporem. Není rozporu mezi ustanovením § 8 (5) a § 21 (1) a (3) zák. Dle onoho předpisu nevyžaduje se ku zvýšení svolení soudu, nepřekročuje-li hranice §§ 8 a 9 zák., dle § 25 lze se nájemného domáhati sporem. Popírá-li se však v tomto sporu přípustnost zvýšení, nemůže o tom rozhodovati procesní soudce, nýbrž jest na něm, by si vyžádal rozhodnutí mimosporného soudce a za tím účelem řízení přerušil. Předpis § 21 (3) nepraví nic jiného, než že všeobecně k rozhodování o přípustnosti zvýšení nájemného není povolán soudce sporný, nýbrž mimosporný, ať si bylo přípustnosti odporo-

váno mimo spor nebo ve sporu. Byl-li již spor zahájen, není vhodno, žalobu odmítati, nýbrž dlužno sporné řízení přerušiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V ohledu formálním sluší podotknouti, že nebylo třeba, usnesení prvního soudu zrušovati, nýbrž že mělo býti změněno v tom smyslu, že se námitka nepřipustnosti pořadu práva zamítá, což měl rekursní soud podle svého odůvodnění patrně na mysli. Ve věci samé není dovolací rekurs odůvodněn. Z ustanovení § 25 zákona o ochr. náj. vyplývá, že i zvýšené nájemné může býti vymáháno žalobou a nařizuje toto ustanovení, že řízení má býti přerušeno, je-li spornou otázka, zda jest zvýšení nájemného podle zákona o ochraně nájemníků přípustno. Poněvadž jest možným případ, že tato otázka vůbec spornou se nestane, což bude teprve věcí přednesu stran ve sporu, a že budou sporny jen otázky, o nichž nesporný soud rozhodovati nebude, není příčiny, by byla již napřed žalobci zabráňována cesta sporu. Námitka nepřipustnosti pořadu práva není proto odůvodněna.

Čís. 1990.

Zrušil-li odvolací soud sám od sebe pro zmatečnost rozsudek okresního soudu i s předchozím řízením a odmítl žalobu, poněvadž patřila k výlučné příslušnosti soudu sborového, nemá místa § 45 j. n., nýbrž dojde na ustanovení § 519 čís. 2 j. n.

Pro spor děda (báby), jímž domáhá se na vnuku (vnučce) plnění výživného, jest výlučně příslušným sborový soud první stolice (§ 50 čís. 3 j. n.).

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R I 1272/22.)

O žalobě, jíž domáhala se bába na vnučce placení slušného výživného, rozhodl dovolaný okresní soud věcně. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu pro věcnou nepříslušnost okresního soudu. D ů v o d y: Žalobkyně domáhá se jako bába z mateřské strany na žalované, jako své vnučce, placení slušné výživy dle § 154 obč. zák. Žaloba ve své konečné prosbě jako důvod nároku výslovně uvádí ustanovení § 154 obč. zák. a není tudíž pochyby, že žaloba tato patří mezi žaloby, které zakládají se v poměru rodičů k jejich potomstvu a nejsou tudíž spory čistě majetkovými. Takovéto spory patří však dle § 50 čís. 3 j. n. bez ohledu na hodnotu předmětu sporu na soudy sborové a není při nich dle § 104 j. n. přípustnou prorogace. Citovaný § 50 čís. 3 j. n. mluví o »rodičích« a »dětech«, ale vzhledem k § 42 obč. zák. není pochyby že se předpis tento vztahuje i na spory o slušnou výživu mezi dědem (bábou) s jedné, a vnuky s druhé strany. Trpí tedy rozsudek i řízení jemu předcházejší zmatkem dle § 477 čís. 3 c. ř. s. i bylo je proto dle §§ 477 a 488 c. ř. s. jako zmatečné zrušiti a zároveň žalobu pro věcnou nepříslušnost okresního soudu odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.